రోగాలు - అనురోగాలు

- డా.కె.వివేకానంద మూర్తి

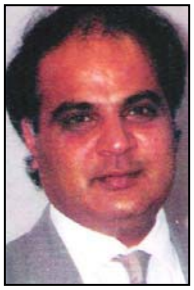

(క్రిందటి సంచికనుంచి కొనసాగింపు)

మర్నాడంతా పగలు బాచిలర్స్ డెన్‌లో మౌనంగా గడిచింది. సాయంత్రం బాలరాజు వొక్కడూ బీచ్‌కి బైల్దేరాడు. స్కాండల్ పాయింట్ దగ్గర యిసుక మీద కూర్చుని సముద్రం కేసి చూస్తున్నాడు. చీకటి పడేలావుంది. డాల్ఫిన్స్ నోస్ మీది లైట్ హౌస్‌కన్నుకొడుతున్నట్టు మెరుస్తోంది.

బాలరాజుకి తన చిన్నప్పటి రోజులూ, తను పుట్టిన వూరిలో స్కూల్‌డేస్, యిల్లు, అమ్మ, నాన్న గుర్తుకొచ్చారు. తన వూరు పల్లెటూరు కంటే పెద్దది. పెద్ద టౌను కంటే చిన్నది. తనకి జ్ఞానం తెలిసేసరికి నాన్న రిటైరయిపోయి ఆరోగ్యం హెచ్చు తగ్గులతో అవస్తపడుతున్నాడు. అమ్మే అన్నీ చూసుకునేది. స్కూల్లో పాఠాలన్నీ తెలుగులోనే చెప్పేవారు. అందుకే కాలేజీలో చేరిన ఫస్టియర్ బాగా కష్టపడాల్సి వచ్చింది. క్లాస్‌లో మాస్టారు చెప్పిన హిందూ దేశ చరిత్ర యింకా గుర్తుంది. ముందుగా మన దేశానికి తురకరాజులు వచ్చి మన రాజుల్నందర్నీ చెడామడా వాయించేసి మనల్ని యేలేశారు. అందర్నీ గుళ్లు గీయించుకుని. గడ్డాలు పెంచేసుకోమని 'అల్లాహో హో అక్బర్, అల్లాహో షాజహాన్' అని ప్రార్థనలు చెయ్యమన్నారుట. మన బానిస వెధవలకి బానిస బుద్ధులు కాబటి - 'చిత్తం ప్రభో!' అంటూ సలాములు చేస్తూ గులాములై బ్రతికారట. ఆ తర్వాత తెల్లదొరలు వచ్చారట. వచ్చి, తురక రాజుల్ని తరిమి కొట్టి దేశమంతా ఆక్రమించారుట. మన వాళ్లందర్నీ పిలిచి, 'ఒరే హిందువులు మీరంతా క్రాపింగులు పెంచేసుకుని, గడ్డాలు గీసేసుకుని ఫ్రెంచ్ కట్ మీసాలు పెంచేసుకోండిరా' అన్నారుట.

మన వెధవలు బానిస వెధవలు కదా, బానిస బుధ్ధులుయెక్కడికి పోతాయి. 'చిత్తం, మహా ప్రభో!' అంటూ అంతా పెంచుకున్న గడ్డాల్ని గొరిగేసుకుని, తలమీద జుట్టు పెంచేసి దువ్వేసుకుని, మీసాలు కూడా పెంచేసుకుని 'యెస్ సర్ -

అలాగే సర్' అంటూ తెల్లవాడి కాళ్లు పిసుకుతూ బతికారుట. ఆ తర్వాత గాంధీగారు వచ్చి అందర్నీ కేకేసి బెంచెక్కించేశారుట. తర్వాత వీళ్లందర్నీ ఒడల్లోకి యెక్కించేసి 'ఒరేయ్ మీరంతా ఇంగ్లండు వెళ్లండ్రా అన్నార్ట. 'ఇంగ్లండ్ వెళ్లి అక్కడ మేం ఏం చెయ్యాలి? మహాత్మా' అని గాంధీగారిని అడిగారుట. 'ఒరేయ్ - యీ తెల్లవాళ్లు మనల్ని దోచుకోవడానికి వచ్చారు. వీళ్ల ఆడంగుల్ని మాత్రం అక్కడే వదిలేశారు - అంచేత మీరంతా అక్కడికి వెళ్లి వాళ్లతో కొన్నాళ్లు సంసారాలు చెయ్యండ్రా-' అని చెప్పారుట గాంధీగారు. 'అలా మేం చెయ్యొచ్చా?' అని అడిగితే - 'చెయ్యాలిరా, తప్పదు. అదే స్వాతంత్ర్య సమరం' అని చేతిలో కర్రవూపి సిగ్నలిచ్చి, ఒడల్ని యింగ్లండ్ తోలేశార్ట. మన భారతీయులంతా అక్కడకి వెళ్లి మొగుళ్లు వొదిలేస్తే వొంటరితనంతో సతమతమవుతున్న తెల్లపిల్లలతో సంసారం చైడం మొదలెట్టార్ట. ఈ విషయం తెలిసి విక్టోరియా రాణికి విరోచనాలు పట్టుకున్నాయట. ఈ విషయం మన దేశాన్ని యేలుతున్న తెల్ల పీనుగులికి తెలిసి, యింగ్లండంతా యిండియా అయిపోతుందని కంగారుపడి, అర్జంటుగా మనకి స్వాతంత్ర్యం యిచ్చేసి వాళ్ల దేశానికి వుడాయించేశారు.

ఆ మేష్టారి పేరు యింకా గుర్తుంది. చలపతిరావు. చలపతిరావు చెప్పిన పాఠం నోట్సు రాసుకుని యింటికి వచ్చి చదువుకుంటుంటే నాన్న చూసి కంగారుపడ్డారు. 'ఎవడ్రా ఆ పాఠం చెప్పింది?' అనడిగారు. చలపతిరావని చెప్పాను. 'ఆ చలపతిగాడా. మా నాన్న రమ్మన్నాడని. వొకసారి వాడిని యింటికి పిలు' అని ఆదేశించారు. నాన్నకూడా అదే స్కూల్లో టీచర్గా పనిచేసి రిటైరయ్యారు. తను మాస్టార్ని కలిసి 'మా నాన్నగారు. మీతో మాట్లాడాలంటున్నారు. వొకసారి యింటికి రమ్మన్నారు' అని చెప్పాడు. చలపతి రావు మాస్టారికి నాన్నగారంటే యెంతో భక్తి గౌరవాలున్నాయి. మర్నాడు ఆయన వచ్చి నాన్నని కలిశారు.

'ఏవయ్యా! చలపతీ! ఏవిటయ్యా నీ ధోరణి. గాంధీగారి గురించి అవాకులూ చవాకులూ చెబుతున్నావ్ పిల్లలకి. మన దేశ స్వాతంత్ర్యం కథ అంటూ రంకు పురాణం బోధిస్తావా! వున్నవీ లేనివీ కల్పించి చెప్పి కుర్రాళ్లకి వక్రజ్ఞానం నేర్పుతావా? అసలేవిటి నీ వుద్దేశం. నువ్వు చెప్పేది కరెక్ట్ అనుకుంటున్నావా? లేక కారా కిళ్లీ వేసుకుని క్లాసు తీసు కుంటున్నావా? అని చెడామడా దులిపేశారు నాన్న.

'ఏం చెయ్యమంటారు చెప్పండి. వీళ్ల సిలబసే అవక తవగ్గా వుంది' అన్నారు చలపతిరావుగారు.

'అహా అలాగా! ఎలా వుండాలేంటి సిలబస్' అన్ని అడిగారు నాన్న.

'అయ్యా! తమకు తెలియందికాదు. మనదేశాన్ని చోళరాజులు రెండువేల సంవత్సరాలు పైగా పరిపాలించారు. తర్వాత చాళుక్యులు ఏడొందల సంవత్సరాలు, పల్లవులు ఆరొందల సంవత్సరాలు తర్వాత రాష్ట్ర కూటులు అయిదొందల వత్సరాలు, యిక విజయనగర రాజులు నాలుగొంద యేళ్లు యేలారు. దేశాన్ని సుభిక్షంగా పరిపాలించారు. దేశం తెలివినీ, కళా సంపదనీ చాటే అనేక కట్టడాలను, దుర్గాలను, దేవాలయాలను నిర్మించారు. ఇవేవీ మన పిల్లలకు చెప్పనివ్వరు. ఎంతసేపూ మొగలు చక్రవర్తుల పాలన, బ్రిటిష్ వాడి ఆధిపత్యం తప్ప మరోగోల వుండదు. ఈ తెల్ల పీనుగుల వంకర రాతల్ని యెలా చెబితే యేవిటి? అనిపించింది. వొళ్లుమండి వీళ్లకి వ్యంగ్యచరిత్ర చెప్పాను. పెద్దవారు. నన్ను మన్నించండి. ఇకనుండి పిల్లల భవిష్యత్తు దృష్టిలో వుంచుకుని పాఠాలు చెబుతాను. అని చలపతిరావు మేష్టారు సుదీర్ఘమైన సంజాయిషీ చెప్పారు. 'నీ ఆవేదన నాకర్థమైంది చలపతీ పాఠాలు జాగర్త' అని ఆప్యాయంగా చలపతిరావుగారి వెన్ను తట్టి నాన్నగారు శాంతించారు.

'వెళ్లొస్తాను' అన్నా వినకుండా పట్టుబట్టి చలపతి మేష్టారుకి భోజనం తినిపించి పంపించారు నాన్న.

తనది మధ్య తరగతి కుటుంబం. దుర్భరమైన పేదరికంలేదు. అలాగని నిర్భయమైన సంపదలూ లేవు. తల్లిదండ్రులు నిరాడంబరంగా బ్రతకడం అలవాటు చేశారు. ఇంటిగురించి ఆలోచించిన కొద్దీ యెన్నో విడివిడి జ్ఞాపకాలు. అమ్మ రోజూ పెరట్లో తులసికోట దగ్గర కూర్చుని పూజ చేసేది. చుట్టూవున్న కనకాంబరం, నందివర్ధనం, మందారాలతోబాటు తనుకూడా చూసేవాడు. చదువయ్యాక రాత్రి డాబామీద పడుకునేవాడు. ఇంటి కాంపౌండులో యెత్తుగా పెరిగిన పెద్ద నేరేడు చెట్టు వూగుతూ చల్లని గాలితో జోకొట్టేది. వూర్లో సింగిల్ ప్రొజెక్టర్ సినిమా హాలుంది. చాలాసార్లు సినిమా ఆపవలసి వచ్చేది. ఒకసారి ఆ హాల్లో దయ్యాల కథ వున్న వొక యింగ్లీషు చిత్రం చూశాడు తను. ఆ సినిమా చూశాక దెయ్యాలు నిజంగా వుంటాయనిపించింది. దెయ్యాలంటే బాగా భయం పట్టుకుంది. తర్వాత యెవరో చెప్పారు. నేరేడు చెట్టుమీద దయ్యాలుంటాయని. ఇంట్లోవున్న ఆ చెట్టు వూగినప్పుడల్లా దెయ్యం వూపుతోందని జడుసుకునేవాడు. పెద్దగాలికి చెట్టు, అలా వూగుతోందని అమ్మ ధైర్యం చెప్పినా భయం పోలేదు. అంచేత డాబా మీద పడుకోడం మానేసి కిందగదిలోనే పడక మార్చుకున్నాడు.

నాన్న భాగవతం చదువుకునేవారు.

వొకసారి ఆయనకి దగ్గు, ఆయాసం వచ్చింది. వూళ్లో రెండో మూడో ప్రైవేటు హాస్పిటల్స్, వొక ప్రభుత్వ ఆస్పత్రి వున్నాయి. తను యింటిదగ్గర్లో వున్న ప్రైవేట్ హాస్పిటలుకి నాన్నని తీసుకు వెళ్లి పరీక్షలు చేయించి మందులు తీసుకుని వస్తే, అమ్మ జాగర్తగా మందులు వాడింది. నాన్న ఆరోగ్యం బాగా మెరుగైంది. పక్కింట్లో భూషణంగారని వుండేవారు. బ్యాంకులో పనిచేసి రిటైరయ్యారు. ఆయన అప్పుడప్పుడు వచ్చి పలకరించేవారు. ఆయన వొకసారి నాన్నని అడిగారు - ' మీవాడిని యేం చదివిద్దామనుకుంటున్నారు-' అని.

'నాకు పెద్ద చదువులు చదివించే స్తోమత లేదు. ఏదో వో డిగ్రీ చేయిస్తే యిక్కడి స్కూల్లోనే వుద్యోగం చూసుకుంటాడు. మాకూ దగ్గర్లో వుంటాడు' అన్నారు నాన్న.

'బలేవారే - కుర్రాడికి మార్కులొస్తే అలాంటి పని మాత్రం చెయ్యకండి. చక్కగా పై చదువులకి పంపించండి. డబ్బు దేవుంది? ఆ టైముకి అన్నీ బాగుంటే సర్దుబాటుకి సౌకర్యం దొరక్కపోదు.' అని భూషణంగారు ప్రోత్సాహ వాక్యాలు చెప్పారు. భూషణంగారు భేషజంలేని మనిషి. పరోపకారం అంటే ముందుకి వస్తాడని చెప్పుకునేవారు.

కిందగదిలో పడుకోవడం మొదలుపెట్టాక, నాన్న ఆరోగ్య పరిస్థితి బాగా తెలుస్తోంది. ఒకరోజు నాన్నకి బాగా జ్వరం వచ్చింది. అమ్మ మిరియాల కషాయం యిచ్చింది. పత్యం చేయించింది. జ్వరం తగ్గు ముఖం పట్టలేదు. అపస్మారకంలోకి వెళ్లిపోతున్నారు. హాస్పిటల్లో అడ్మిట్ చెయ్యాల్సిన పరిస్థితి యేర్పడింది. వాకబు చేస్తే వూళ్లో వున్న రెండు హాస్పిటల్స్‌లోని నాలుగైదు బెడ్స్ ఖాళీ లేవు. గవర్నమెంట్ హాస్పిటల్‌లో పనిచేసే కాంపౌండర్ నాన్నకి పాత స్టూడెంట్. అతని పేరు చలం. నాన్నంటే బాగా గౌరవం. చలాన్ని పట్టుకుని నాన్నని ప్రభుత్వ ఆసుపత్రిలో అడ్మిట్ చేయించాం. అక్కడి డాక్టరు నాగదాసు. కొత్తగా వచ్చాడుట. వచ్చిన కొద్దిరోజులకే కర్కోటకుడని పేరు తెచ్చుకున్నాడు. హాస్పిటల్ చూడ్డానికి పాడైపోయిన జైలులా వుంటుంది. గేటు దగ్గర వీధి కుక్కలు తిరుగుతూ వుంటాయి. గోడలు మసిబారివుంటాయి. గదులు హాస్పిటల్ వాసనతో నిండి అక్కడి రోగుల కంటే రోగ భూయిష్టంగా వుంటాయి. డాక్టరు నాగదాసు అదే పనిగా అందరి మీదా అరుస్తూ వుంటాడు. అటూ యిటూ తిరిగే నర్సుల్ని పిర్రలమీద గిల్లుతూ వుంటాడు. కాంపౌండర్ చలం చెప్పాడు. అక్కడ చేరిన

వాళ్లు రోగ్స్ - అంటే రోగులు అనీ, డాక్టరొక రోగ్ అనీ. అందరి దగ్గరా అదే పనిగా డబ్బు గుంజుతూ వుంటాడుట. విలవిల్లాడుతున్న రోగగ్రస్థుల్ని విసుక్కుంటూ చూస్తాడుట. హాస్పిటల్లో అడ్మిట్ అయాక డాక్టరు నాగదాసు, నాన్నని వొక్కసారి కూడా తిన్నగా చూసిన పాపాన పోలేదు. అంతా చలం దగ్గిరుండి చేసేవాడు. దేవుడిలా వుండాల్సిన డాక్టరు దెయ్యం పట్టిన వాడిలా అలా యెందుకున్నాడో అప్పుడు తనకి అర్థం కాలేదు.

అయిదారోజుల తర్వాత నాన్నకి జ్వరం బాగా తగ్గుముఖం పట్టింది. ఇంటికి తీసుకు వెళ్లొచ్చని చెప్పాడు చలం. దేవుడిలా అనిపించిన చలాన్ని చూసి అమ్మ దణ్ణం పెట్టింది. 'పెద్దవారమ్మా! నాకు అలా దణ్ణం పెట్టకండి' అని వారించాడు చలం. ఇంటికి వచ్చేరోజు డాక్టర్ నాగదాసు నాన్నని చూడ్డానికి బుసలు కొడుతూ వచ్చాడు. అమ్మ దగ్గర్నుంచి అతడికి ప్రైవేటుగా డబ్బేమీ ముట్టలేదు. నాన్నకి చర్మం అంతా పొడిగా బిరుసుగా అయిపోయింది. 'వొంటికి కాస్త నూనె యేవన్నా రాయొచ్చా డాక్టర్గారూ' అని అడిగింది అమ్మ.

'ఆ - రాయొచ్చు. నూనె కొనడానికి నీ దగ్గర డబ్బుందా మరి?' అని వురిమాడు నాగదాసు.

అమ్మ బాగా చిన్నబుచ్చుకుంది. ఏవీ అనలేకపోయింది. తనకి కోపం తన్నుకొచ్చింది. నాగదాసుని కర్రతో పాముని కొట్టి చంపేసినట్టు చంపెయ్యాలనిపించింది. కానీ యేమీ చెయ్యలేకపోయాడు.

ఇంటికొచ్చేసాక ఆలోచించాడు. డాక్టర్లు మాట తీరుతో మనిషి రోగాన్ని సగంపైగా తగ్గించవచ్చు. ఆపైన మంచి వైద్యంతో రోగిని మాములు మనిషిని చెయ్యవచ్చు. అసలు తనెందుకు డాక్టర్ చదవకూడదు. చదివి మంచిడాక్టరై, రోగుల పాలిట దేవుడై యిలాంటి నాగదాసుల విషాన్ని పిండేయొచ్చుగా -

బాగా చీకటి పడుతోంది. బాలరాజు ఆలోచనా సముద్రం నుండి తేరుకుని అసలు సముద్రకేసి చూసాడు. దూరంగా షిప్పులాగుంది. కార్తీక దీపపు ప్రమిదలా వెలుగుతూ కదుల్తోంది. లేచి తనకులాయం వేపు కదిలాడు.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments